

Arrest

nr. 270 380 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BATI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 augustus 2019 een beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 16 maart 2020 met nummer 234 075 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van de commissaris-generaal.

1.3. Verweerder neemt op 17 april 2020 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Het hiertegen door verzoeker ingestelde beroep wordt verworpen bij arrest van 13 november 2020 met nummer 234 972.

1.4. Verzoeker dient op 3 juni 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Verweerder neemt op 22 september 2021 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2020 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.03.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Colombia (waar er veel geweld gebruikt wordt en waar het departement Antioquia waar betrokkene uit afkomstig is een van de zwaarst door geweld aangetaste departementen in Colombia is). Echter, deze verwijzing naar de algemene toestand in Colombia vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land n betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Bovendien blijkt uit de beslissing dd. 30.08.2019 dat het CGVS van oordeel is dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Colombia. De vaststelling dat het CGVS van oordeel is betrokkene veilig kan terugkeren naar Colombia maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene (veiligheids)situatie in Colombia bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren.

Betrokkene beroept zich op de corona - pandemie als buitengewone omstandigheid waarbij hij er op wijst dat in Colombia de noodtoestand werd uitgeroepen op 17.03.2020, dat Colombia bijstand van de NAVO gevraagd heeft om de situatie te kunnen beheersen en dat de Schengengrenzen gesloten werden waarbij alle niet-essentiële reizen verboden werden. Hij haalt tenslotte aan dat de Dienst Vreemdelingen op haar website meldt dat de Belgische ambassades en consulaten geen visa-aanvragen meer zouden aanvaarden. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo

toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheids-halve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België is hervat en dat er enkel een online formulier ingevuld dient te worden, een negatieve PCR test, vaccinatiecertificaat of quarantaine worden niet vereist. Reizen naar Colombia blijkt aldus mogelijk. Verder blijkt uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken dat de Belgische ambassade te Colombia terug operationeel is. De vermelding dat er geen visa-aanvragen meer aanvaard zouden worden, wordt niet meer vermeldt op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Colombiaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Het feit dat zijn tante de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat zijn broer en oom legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een disproportionele inbraak zou vormen van zijn gezins- en privéleven dat hij in België opbouwde. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn tante (Belgische nationaliteit) waarmee hij samenwoont, zijn broer (F-kaart) en zijn oom (C-kaart).

Echter, we stellen vast dat zijn tante al sinds 2000 in België verblijft, zijn oom sinds 1999 en zijn broer sinds 2012 terwijl betrokkene zelf pas in 2018 naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van deze in België verblijvende familieleden. Verder wijzen we er op dat Colombiaanse onderdanen niet visumplichtig zijn en dat regelmatige bezoeken dus perfect mogelijk zijn. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze in België verblijvende familieleden aangetoond. Een loutere samenwoning is onvoldoende om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan

ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij hier een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij hi tewerkstellingsperspectieven zou hebben, dat hij hier al meer dan een jaar zou verblijven, dat hij zich op bewonderenswaardige wijze geïntegreerd zou hebben door Frans te leren, door te werken en door een sociaal netwerk op te bouwen, dat hij zou deelnemen aan culturele activiteiten, dat hij geen beroep zou doen op enige sociale bijstand, dat hij schilder zou zijn wat een knelpuntberoep zou zijn, dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen voorlegt evenals een werkbelofte, een attest van inschrijving als werkzoekende, een attest van aansluiting bij 'Smart' en acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd 03.06.2020 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 18.03.2020 van zijn asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.6. Eveneens op 22 september 2021 neemt verweerder een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielprocedure van betrokkene werd negatief afgesloten op 18.03.2020. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede, derde en vierde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

"[...]"

Eerste onderdeel

Artikel 35 van het Handvest stelt:

"Eenieder heeft recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden. Bij de vaststelling en uitvoering van het beleid en de maatregelen van de Unie wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid gewaarborgd. "

Richtlijn 2008/115/EG maakt onderdeel uit van het beleid en de maatregelen van de Unie. Bij de uitvoering ervan, moeten de lidstaten een "hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid" waarborgen.

Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. In de toepassing hiervan moet tegenpartij artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat het recht op gezondheid garandeert respecteren.

Het antwoord geformuleerd in de bestreden beslissing, dat de verplaatsing een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen, is geen antwoord op het argument aangehaald in verzoekers' aanvraag. De bestreden beslissing formuleert geen antwoord op de vraag of de verplaatsing naar Colombia voor de invulling van een formele voorwaarde, in de huidige sanitaire context van een wereldwijde pandemie, wel proportioneel is.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980. aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt hoe artikel 35 van het Handvest in overweging genomen wordt in de context van de pandemie, wordt ook dit artikel geschonden.

Tweede onderdeel

Met betrekking tot de moeilijkheden veroorzaakt door de Covid-19 pandemie, stelt de bestreden beslissing:

"Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RW, arrest nr 246450 van 18 december 2020). [...]"

Betrokkene toont niet aan dat hij als Colombiaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen."

Dit impliceert dat verzoeker had moeten aantonen dat een terugkeer in zijn geval onmogelijk was. Deze motivatie schendt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Buitengewone omstandigheden zijn niet de omstandigheden die een terugkeer onmogelijk maken, maar omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken.

De Raad van State legt, in zijn arrest n°88.076 van 20.6.2000, het volgende principe vast:

« les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9,alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement

difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée» (zie hiervoor ook RvV nr.260.392 van 9.9.2021)

Dit wordt eveneens herhaald in het arrest nr.246450 van 18.12.2020 naar hetwelk de bestreden beslissing verwijst:

"Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. "

Op het moment van indiening van de aanvraag was het voor verzoeker onmogelijk om zich naar Colombia te begeven aangezien er geen vluchten waren en de verplaatsing verboden was. Vandaag is de reis voor verzoeker niet onmogelijk, maar deze blijft wel bijzonder moeilijk. Elke vliegreis vormt een contaminatierisico doordat personen voor meerdere uren vastzitten in een gesloten cabine waardoor het virus in een gunstige omgeving is om zich te verspreiden. Een vliegreis vormt een risico voor elke passagier en personeelslid op de vlucht. Een verwijzing naar de geldende sanitaire maatregelen toont niet aan dat de reis voor verzoeker niet bijzonder moeilijk blijft.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat:

"Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RW arrest 241788 van 30 september 2020)."

Uit niets in de formulering van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 blijkt dat de humanitaire/uitzonderlijke omstandigheden eigen aan de persoon, en bij wijze van spreken, uniek zouden moeten zijn.

Door dit te eisen verengt de bestreden beslissing het begrip "uitzonderlijke omstandigheden". In die zin oordeelde Uw Raad in een arrest 134.153 van 28.11.2014 dat wanneer een vreemdeling in zijn aanvraag een algemene situatie van geweld in een land in oorlog inroept als buitengewone omstandigheid en deze situatie niet betwist wordt, het bestuur niet kan volstaan met de motivering dat deze situatie geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de aanvrager niet verduidelijkt in welk opzicht deze situatie bijzonder zou zijn. Verzoeker maakte in casu geen melding van een burgeroorlog maar van een situatie van een mondiale pandemie, te wijten aan het Covid-19 coronavirus.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Tweede middel, genomen uit de schending van:

[...]

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Colombia (waar er veel geweld gebruikt wordt en waar het departement Antioquia waar betrokkene uit afkomstig is een van de zwaarst door geweld aangetaste departementen in Colombia is). Echter, deze verwijzing naar de algemene toestand in Colombia vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land n betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Bovendien blijkt terugkeren naar Colombia. De vaststelling dat het CGVS van oordeel is betrokkene veilig kan terugkeren naar Colombia maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene (veiligheids)situatie in Colombia bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren. "

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing verenigt het begrip "buitengewone omstandigheden" van artikel 9bis door te stellen dat het CGVS van oordeel is dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Colombia, wat een weerlegging zou uitmaken van verzoekers' bewering dat hij omwille van de veiligheidssituatie in Colombia bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren.

De buitengewone omstandigheden kunnen niet geassimileerd worden met de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden of om de subsidiaire bescherming toegekend te worden, zoals opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980. Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest nr.233.894 van 13.9.2019 van Uw Raad:

"Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij van de verzoekende partij, opdat zij zou aantonen dat er in deze sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, verwacht dat zij aantoont dat haar "leven in gevaar zou zijn", de verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op een risico op marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen, of met andere woorden artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst verder ook naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een reëel risico op ernstige schade in het kader van de behandeling van een asielaanvraag. De verwerende partij heeft het verder nog over de beoordeling van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de afwezigheid van een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geeld in het kader van een gewapend conflict. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat deze beoordeling van de verwerende partij van de notie 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, veel te beperkend is. Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er ook nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende partij betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om persoonlijke bewijzen te leveren dat haar leven in Venezuela in gevaar zou zijn, en dat de door de verzoekende partij geuite vrees werd onderzocht in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag die door het Commissariaat-generaal werd afgewezen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen opnieuw de betekenis van de notie 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet verengd heeft, net zoals hierboven werd besproken. De verwerende partij maakt met haar repliek dan ook niet aannemelijk dat bovenstaand betoog van de verzoekende partij onterecht zou zijn." (eigen aanduiding)

De bestreden beslissing verenigt het begrip buitengewone omstandigheden door te stellen dat het CGVS van mening is dat verzoeker veilig kan terugkeren naar Colombia.

Het begrip buitengewone omstandigheden wordt op deze manier verward met de voorwaarden voor internationale bescherming. De bestreden beslissing had een beoordeling moeten maken van de omstandigheid dat verzoeker specifieke moeilijkheden zou ondervinden voor de indiening van zijn aanvraag in Colombia, gelet op de gewelddadige omgeving in het departement Antioquia. Dit werd echter niet gedaan.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

In dit onderdeel van de motivering verwijst de bestreden beslissing opnieuw naar het feit dat verzoeker moet aantonen dat dat hij specifiek geraakt zal worden door de omstandigheid die hij in zijn aanvraag aanhaalt.

Uit niets in de formulering van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 blijkt dat de humanitaire/uitzonderlijke omstandigheden eigen aan de persoon, en bij wijze van spreken, uniek zouden moeten zijn.

Door dit te eisen verengt de bestreden beslissing opnieuw het begrip "uitzonderlijke omstandigheden". Zoals in het tweede onderdeel van het eerste middel, verwijst verzoeker naar het arrest van Uw Raad nr. 134.153 van 28.11.2014.

Wanneer een vreemdeling in zijn aanvraag een algemene situatie van geweld in een land in oorlog inroept als buitengewone omstandigheid en deze situatie niet betwist wordt, het bestuur niet kan volstaan met de motivering dat deze situatie geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de aanvrager niet verduidelijkt in welk opzicht deze situatie bijzonder zou zijn.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, de artikelen 9bis en 62,§2 van de wet van 15.12.1980 en de zorgvuldigheidsplicht.

Derde middel, genomen uit de schending van:

[...]

De bestreden beslissing stelt in een onderdeel van haar motivering:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een disproportionele inbraak zou vormen van zijn gezins- en privéleven dat hij in België opbouwde. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn tante (Belgische nationaliteit) waarmee hij samenwoont, zijn broer (F-kaart) en zijn oom (C-kaart). Echter, we stellen vast dat zijn tante al sinds 2000 in België verblijft, zijn oom sinds 1999 en zijn broer sinds 2012 terwijl betrokkene zelf pas in 2018 naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van deze in België verblijvende familieleden. Verder wijzen we er op dat Colombiaanse onderdanen niet visumplichtig zijn en dat regelmatige bezoeken dus perfect mogelijk zijn. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze in België verblijvende familieleden aangetoond. Een loutere samenwoning is onvoldoende om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zulten genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 198 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de

bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. " Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48,658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). "

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds gesteld dat ook familiebanden buiten het kerngezin onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vallen (EHRM, *Moustaquim v. België*, §36 en *Mustafa en Armagan Akin v. Turkije*, §19).

Familiebanden tussen volwassenen zullen geen automatische bescherming krijgen onder artikel 8 EVRM, behalve als zij buiten affectieve banden ook nog andere afhankelijkheidselementen aantonen.

Sinds zijn aankomst in België in 2018, woont verzoeker bij zijn tante, haar echtgenoot en hun zoon. De negenjarige zoon van zijn tante, aldus verzoekers' neef, is erg gehecht geraakt aan verzoeker. Het EHRM besteedt, wanneer het aankomt op familie zonder juridische banden, aandacht aan andere elementen die de familiebanden aantonen, zoals het samenwonen (EHRM, *Johnston en anderen v. Ierland*, n°9697/82 van 18.12.1986, §56).

De bestreden beslissing stelt enerzijds dat er bijkomende elementen nodig zijn, naast de affectieve banden, om aan te tonen dat er sprake is van een gezins-en privéleven dat onder

De bestreden beslissing stelt enerzijds dat er bijkomende elementen nodig zijn, naast de affectieve banden, om aan te tonen dat er sprake is van een gezins-en privéleven dat onder artikel 8 EVRM valt. Dit wordt onder anderen aangetoond door het feit dat verzoeker al drie jaar samenwoont met zijn tante en haar gezin. De bestreden beslissing stelt echter dat "een loutere samemuoonst [...] onvoldoende [is] om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid."

Het is voor verzoeker echter onmogelijk om hieruit af te leiden welke elementen tegenpartij aldus wel verwacht en aanneemt om de familierelatie aan te tonen.

Een tweede aanbevelingsbrief getuigde zelfs van het feit dat verzoeker bij alle familiale bijeenkomsten aanwezig was en dat zijn aanwezigheid evident en onmisbaar geworden is binnen de familie (oorspronkelijk stuk 8).

De bestreden beslissing wijst er bijkomend nog op dat verzoeker in het verleden gescheiden woonde van zijn familie in België. Dit houdt echter geen rekening met de huidige situatie en de evolutie van zijn familiebanden over de laatste drie jaar.

De bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen welke bewijzen hij bijkomend nog had moeten neerleggen om aan te tonen dat zijn familiebanden met zijn tante, haar echtgenoot en zijn neef zo hecht gegroeid zijn dat een terugkeer naar Colombia een disproportionele inmenging zou betekenen in zijn gezins-en privéleven. De neergelegde getuigenissen, het feit dat zij al drie jaar samenwonen en heel veel samen doen, toont duidelijk aan dat dit familierelaties zijn die de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten.

De bestreden beslissing schendt op deze manier de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, de artikelen 9bis en 62,§2 van de wet van 15.12.1980 en artikel 8 van het EVRM.

Vierde middel, genomen uit de schending van

[...]

De bestreden beslissing stelt dat:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij hier een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij hi tewerkstellingsperspectieven zou hebben, dat hij hier al meer dan een jaar zou verblijven, dat hij zich op bewonderenswaardige wijze geïntegreerd zou hebben door Frans te leren, door te werken en door een sociaal netwerk op te bouwen, dat hij zou deelnemen aan culturele activiteiten, dat hij geen beroep zou doen op enige sociale bijstand, dat hij schildert zou zijn wat een knelpuntberoep zou zijn, dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen voorlegt evenals een

werkbelofte, een attest van inschrijving als werkzoekende, een attest van aansluiting bij 'Smart'en acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Elementen van integratie kunnen eveneens buitengewone omstandigheden uitmaken. Artikel 9bis, §2 sluit deze elementen niet uit:

"§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk [2 met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan]2;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Elementen die duiden op een integratie in België kunnen ook buitengewone omstandigheden uitmaken. Zo heeft verzoeker in België reeds een belangrijk sociaal netwerk uitgebouwd.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis en 62,§2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, omdat geen buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker ingeroepen elementen en gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook de tweede bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke motieven. Uit een lezing van het verzoekschrift waarin telkens gewag wordt gemaakt van *"de bestreden beslissing"*, waarmee duidelijke de eerste bestreden beslissing wordt bedoeld, blijkt duidelijk dat verzoeker kennis heeft van de motieven ervan, die hij inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet weerhouden. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-

beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. De ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging vereist conform het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf wordt ingediend. Slechts indien er buitengewone omstandigheden zijn, zal worden nagegaan of de aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond is. Zo niet wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard. Verweerder vermag geen vrijstelling te verlenen van de wettelijk voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.6. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.7. Verzoeker verwijst naar artikel 35 van het Handvest, dat het recht op gezondheidszorg waarborgt. De opwerping van deze bepaling mist echter juridische grondslag. Immers betreft de eerste bestreden beslissing de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die voorziet in een louter nationaal-rechtelijke regularisatieprocedure. Verweerder voert, in het kader van de eerste bestreden beslissing, dan ook geen Unierecht uit zodat verzoeker zich niet op het Handvest kan beroepen. Verzoekers stelling dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een omzetting betreft van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG is manifest foutief. Deze richtlijn strekt immers niet tot een regeling van verblijfsvoorwaarden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14, Mahdi, overweging 89). Artikel 6.4. van voormelde richtlijn stelt enkel dat als een lidstaat beslist om een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven aan een illegale vreemdeling, in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, of een eerder dergelijk besluit wordt ingetrokken of geschorst voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning. Deze bepaling regelt op geen enkele wijze de voorwaarden of modaliteiten voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfsmachtiging. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan op geen enkele wijze worden beschouwd als een omzetting of inwerkingstelling van die bepaling (RvS 23 januari 2020, nr. 13.637 (c), RvS 17 juni 2020, nr.13.732 (c), RvS, 20 januari 2021, nr. 14.168 (c), RvS 3 mei 2021, nr. 250.497).

2.8. Verzoeker betoogt voorts dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat de terugkeer naar zijn land van oorsprong een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen geen antwoord vormt op het argument in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging of het wel proportioneel is om in een situatie van een wereldwijde pandemie de vervulling van een formele

voorwaarde te vereisen, met name de verplaatsing naar Colombia. Echter vindt de Raad dit argument niet als dusdanig terug in verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging zodat hij niet dienstig kan opwerpen dat verweerder niet adequaat zou motiveren in dit verband.

2.9. Verzoeker betoogt dat verweerder verlangt dat hij aantoont dat een terugkeer naar Colombia volstrekt onmogelijk is, terwijl de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel vereisen dat een terugkeer bijzonder moeilijk is. Verzoeker leidt dit af uit het motief in de eerste bestreden beslissing dat hij niet heeft aangetoond vruchteloze pogingen te hebben ondernomen om terug te keren naar Colombia. Verzoeker kan het betrokken motief echter niet meer laten zeggen dan wat het zegt. Het is niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om te verlangen dat een vreemdeling, die argumenteert dat er sprake is van reisbeperkingen, aantoont dat hij minstens heeft getracht terug te keren naar zijn herkomstland. Verweerder stelt in dit verband terecht: *“Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd (...)”*. Alleszins, verzoeker brengt niets concreet in tegen de beoordeling van verweerder dat het reguliere vluchtverkeer met België opnieuw is hervat zodat reizen naar Colombia opnieuw mogelijk is. Verzoeker brengt de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen door te benadrukken dat reizen naar Colombia onmogelijk was op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag. Immers, het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en RvS 7 mei 2013, nr. 223.428) .

2.10. Verzoeker poneert dat *“elke vliegreis een contaminatierisico [vormt] doordat personen voor meerdere uren vastzitten in een gesloten cabine waardoor het virus in een gunstige omgeving is om zich te verspreiden”*. Het is algemeen geweten dat vliegreizen slechts worden ondernomen mits het respecteren van sanitaire maatregelen, zoals het dragen van mondkapjes, ... dit om de verspreiding van het virus in het vliegtuig tegen te gaan. Verzoeker kan het risico verder beperken door een FFP2-masker te dragen dat vrij verkrijgbaar is in België. De coronapandemie is een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België – zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer – een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen. Dus ook in België loopt verzoeker een kans om besmet te raken. Dat verzoeker een vliegreis naar Colombia bijzonder moeilijk blijft vinden, maakt nog niet dat dit zo is.

2.11. Verzoeker kan de passage in de eerste bestreden beslissing dat *“de verzoekende partij [...] niet aannemelijk [maakt] dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden”* niet meer laten zeggen dan wat ze zegt. Hieruit kan niet worden afgeleid, zoals verzoeker betoogt, dat verweerder in alle gevallen van oordeel is dat buitengewone omstandigheden *“uniek”* aan een persoon dienen te zijn. Wel is het zo dat verweerder verzoekers situatie heeft bekeken en heeft geoordeeld dat de coronacrisis in zijn geval geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dit zou bijvoorbeeld mogelijk anders kunnen zijn ingeval van een vreemdeling met ernstige onderliggende gezondheidsproblemen of ingeval een herkomstland alle grenzen strikt sluit. Door de coronapandemie toe te spitsen op verzoekers concrete situatie, verengt verweerder evenwel geenszins het begrip buitengewone omstandigheden. Verzoeker kan hierbij niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad, dat handelt over een algemene situatie van een burgeroorlog. In casu ligt geen dergelijke situatie voor.

2.12. De bestreden beslissingen maken geen toepassing van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet noch van artikel 31 van de Procedurerichtlijn waarvan verzoeker in een tweede middel gewag maakt. Deze onderdelen missen feitelijke en juridische grondslag en zijn dan ook onontvankelijk.

2.13. Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in Colombia. In de eerste bestreden beslissing kan hierover worden gelezen: *“Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Colombia (waar er veel geweld gebruikt wordt en waar het departement Antioquia waar betrokkene uit afkomstig is een van de zwaarst door geweld aangetaste departementen in Colombia is). Echter, deze verwijzing naar de algemene toestand in Colombia vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land n betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Bovendien blijkt uit de beslissing dd. 30.08.2019 dat het CGVS van oordeel is dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Colombia. De vaststelling dat het*

CGVS van oordeel is betrokkene veilig kan terugkeren naar Colombia maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene (veiligheids)situatie in Colombia bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren.”

2.14. Verzoeker betoogt dat verweerder het begrip buitengewone omstandigheden heeft verengd door te stellen dat de elementen die hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag neerlegt geen andere beoordeling wettigen dan deze gemaakt door de asielinstanties. Hij stelt dat verweerder hierdoor *“het begrip buitengewone omstandigheden op deze manier verwar[t] met de voorwaarden voor internationale bescherming”, “waarbij verweerder een beoordeling [had] moeten maken van de omstandigheid dat verzoeker specifieke moeilijkheden zou ondervinden voor de indiening van zijn aanvraag in Colombia, gelet op de gewelddadige omgeving in het departement Antioquia”*.

2.15. Verzoeker heeft voor wat betreft de situatie in Colombia slechts het volgende uiteengezet in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging :

“Bien que le Conseil du contentieux des étrangers rejette la demande de protection internationale de mon client, il reconnaît dans son arrêt n°234.075 du 16.03.2020 l’existence en Colombie de violences. Monsieur C.V. est originaire d’une ville voisine de Medellin, dans le département Antioquia, l’un des départements les plus touchés par la violence en Colombie. Cette violence est multiforme, en temps de confinement.”

2.16. Verzoeker heeft dus slechts kort verwezen naar een situatie van geweld in het departement Antioquia in Colombia. In het in punt 1.2. bedoelde arrest van 16 maart 2020 met nummer 234 075 wordt de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Colombia weergegeven:

“(…) Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. (...) Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.” Hierna stelde de Raad: *“De informatie die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift (stukken 6-8) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard op de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse een ander licht te werpen. De informatie van de commissaris-generaal in de aanvullende nota is bovendien van meer recente datum. Aldus wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. (...)”*

2.17. Verweerder benadrukt, in antwoord op wat verzoeker had ingeroepen in zijn verblijfsaanvraag, in de eerste bestreden beslissing dus terecht dat de commissaris-generaal heeft aangegeven dat verzoeker veilig kan terugkeren naar Colombia. Er is crimineel geweld in o.a. het district Antioquia, maar dit is doelgericht en niet willekeurig van aard. Door te verwijzen naar de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet geschonden. Het vormt immers geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om rekening te houden met de vaststellingen die zijn gedaan in een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming om na te gaan of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van het voornoemde artikel 9bis (cf. RvS 12 oktober 2021, nr. 14.611 (c)). Het is niet omdat er wordt verwezen naar een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen dat verweerder de buitengewone omstandigheden vereenzelvigt met de voorwaarden voor internationale bescherming. Artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een verzoek om internationale bescherming, niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, tenzij werd geoordeeld dat deze vreemd zijn aan de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van de asiendiensten. Er blijkt niet dat verzoeker andere elementen over de toestand in het departement Antioquia heeft ingeroepen, waarover de voormelde instanties hadden geoordeeld dat deze vreemd waren aan de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker vermag er niet aan voorbij te gaan dat hijzelf de buitengewone omstandigheden dient uiteen te zetten, die hem verhinderen terug te keren naar zijn herkomstland en dat verweerder niet ambtshalve een ruimer onderzoek dient te voeren. Verzoekers verwijzing naar het arrest van de Raad is in deze context dan ook niet dienstig. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, verschillen de feitelijke elementen die aan de grondslag van voormeld arrest liggen immers van deze die verzoekers zaak kenmerken. Voormeld arrest had betrekking op een aanvrager die gewag had gemaakt van ruimere elementen met betrekking tot de algemene situatie in het herkomstland. Zo stelde de aanvrager, die afkomstig was uit Venezuela, dat indien men niet tot de rijkste klasse behoort het heel moeilijk overleven is in dat land, waar er een voedselgebrek is en waar de basisdienstverlening onbestaande is. Verzoeker heeft geen dergelijke ruimere elementen aangaande de situatie in het departement Antioquia aangehaald.

2.18. Tevergeefs betoogt verzoeker dat verweerder met de in punt 2.13 weergegeven passage vereist dat verzoeker unieke omstandigheden eigen aan de persoon aantoont. Verweerder doet niet meer dan antwoorden op wat verzoeker heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, met name een situatie van geweld in het district Antioquia. Tevergeefs probeert verzoeker deze situatie gelijk te stellen met een situatie van een burgeroorlog, waarover het arrest van de Raad dat hij aanhaalt handelt.

2.19. Verzoeker gaat in op de beoordeling van zijn familiale situatie in de eerste bestreden beslissing. Wat betreft zijn familieleden met zijn tante, haar echtgenoot en hun zoon, erkent verzoeker dat bijkomende afhankelijkheidsbanden vereist zijn. Hij herhaalt dat hij sinds zijn aankomst in België in 2018 bij voormelde familieleden inwoont, waarbij hij benadrukt dat de negenjarige zoon van zijn tante *“erg [aan hem] gehecht geraakt [is]”*. Hiermee brengt hij evenwel de volgende pertinente overwegingen in de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen: *“Echter, we stellen vast dat zijn tante al sinds 2000 in België verblijft, zijn oom sinds 1999 en zijn broer sinds 2012 terwijl betrokkene zelf pas in 2018 naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van deze in België verblijvende familieleden. [...] Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze in België verblijvende familieleden aangetoond. Een loutere samenwoning is onvoldoende om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid. [...] Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. [...] Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.”* Ook door te herinneren aan de aanbevelingsbrieven van familieleden en vrienden – die in wezen getuigen van het feit dat verzoeker een goede vriendelijke, respectvolle persoon is, die werkbereid is, goed ingebed is in de familie, waarbij hij in het bijzonder goed overeenkomt met de negenjarige zoon van de tante, die goed geïntegreerd is in België en hier taalcursussen Frans volgt, waarbij de echtgenoot van zijn tante aangeeft dat het triestig zou zijn indien hij moet vertrekken (*“Ça serait triste de le voir partir”*) – brengt hij de bovenvermelde afwegingen in de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen. Dit geldt ook voor waar hij zijn eigen visie op zijn zaak weergeeft en benadrukt dat zijn aanwezigheid evident en onmisbaar is geworden binnen de familie en dat hij een zeer hechte band heeft met zijn tante en haar gezin. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het zou gaan om meer dan de *“gewone affectieve banden”*. Verweerder betwist als dusdanig ook niet dat verzoeker een hechte band onderhoudt met zijn tante en haar gezin, doch dit volstaat – gelet op voormelde rechtspraak van het EHRM – niet. Verzoeker kan ook niet verwachten dat verweerder aangeeft *“welke elementen [hij] aldus wel verwacht en aanneemt om de familierelatie aan te tonen”*. Het komt aan verzoeker toe om voldoende elementen aan te brengen, teneinde aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig familieleden tussen hemzelf en zijn ruimere familieleden, waarbij het vervolgens aan verweerder toekomt deze te beoordelen. Het volstaat dat verweerder het

voorgelegde familielevens beoordeelt, quod in casu, zonder te moeten aangeven welke afhankelijkheidsbewijzen dan wel zouden volstaan.

2.20. Hoe dan ook, verweerder is nog een stap verder gegaan en heeft aangegeven dat *“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst [...] enkel een eventuele tijdelijke scheiding [impliceert], wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”* en *“Verder wijzen we er op dat Colombiaanse onderdanen niet visumplichtig zijn en dat regelmatige bezoeken dus perfect mogelijk zijn.”* en *“Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 198 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100).”* Verzoeker laat deze pertinente passages totaal onbesproken.

2.21. Verzoeker gaat in op de beoordeling van verweerder op de door hem aangevoerde elementen van integratie. De Raad kan in deze evenwel enkel opmerken dat de eerste bestreden beslissing op pertinente wijze vaststelt dat de elementen van integratie en verblijf behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de fase van de ontvankelijkheid thuishoren. Zo oordeelde de Raad van zijn State in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoeker toont niet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld. De loutere overtuiging van verzoeker dat zijn belangrijk sociaal netwerk dat hij alhier heeft uitgebouwd, wel degelijk moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, volstaat niet in dit verband.

In de eerste bestreden beslissing werd bovendien ook gesteld: *“we stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken”*. Verzoeker gaat hier niet op in.

2.22. Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, impliceert niet dat verweerder in strijd met deze bepaling zou handelen wanneer hij van oordeel is dat een element – dat niet werd opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – niet kan verantwoorden waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Hier anders over oordelen, zou betekenen dat verweerder alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet betreffen omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch er veeleer op zijn gericht bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals te moeten onderzoeken.

Derhalve zijn de middelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA